

dighederne blandt andet kan risikere at komme for sent i tilfælde, hvor betydelige midler er investeret i en virksomhed, som ikke burde have været etableret på stedet. En sådan ordning ville iøvrigt isoleret betyde en forringelse i forhold til det nuværende regelsystem.

Til § 15.

Det i § 13 nævnte bilag bør både af hensyn til retssikkerheden og til miljøbeskyttelsen være så udtømmende som muligt. Der kan imidlertid opstå situationer, som tilsiger en nærmere undersøgelse af en virksomheds emissioner m. v., hvilket f. eks. kan skyldes, at de ydre omgivelser uforudseeligt er blevet beskadiget. Selv om virksomheden ikke er optaget på listen, og selv om virksomheden allerede er blevet godkendt, må ministeren kunne foranledige en særlig undersøgelse iværksat. I disse tilfælde må det være mest betryggende, at undersøgelsen sker i form af en godkendelsessag.

Til § 16.

Med hensyn til overvejelserne omkring hvilke lokale og regionale myndigheder, som bør medvirke i miljøbeskyttelsen, kan der henvises til de almindelige bemærkninger til lovforslaget. Disse overvejelser må tillægges særlig vægt i forbindelse med spørgsmålet om kompetencen til at træffe afgørelser i godkendelsessagerne.

De virksomheder, som er omfattet af bilaget til loven, er meget forskelligartede, idet nogle kun behøver at blive undergivet en meget enkel behandling i forbindelse med godkendelsessagen, medens andre vil kræve meget indgående behandling under medvirken af særlig teknisk sagkundskab. Det vil være mest hensigtsmæssigt at lade denne art af sager, der må tillægges den største betydning i miljøbeskyttelsen, blive afgjort af myndigheder, der omfatter et sådant område, at den fornødne sagkundskab kan udnyttes bedst muligt. Man har derfor foreslået, at afgørelse om godkendelse i henhold til §§ 13-15 træffes dels af amtsrådet dels af kommunalbestyrelsen, således at ministeren i bekendtgørelsesform efter forhandling med de kommunale organisationer fastsætter hvilke sager, der afgøres af kommunalbestyrelsen. Den praktiske hovedregel vil herefter blive, at de mest komplicerede sager afgøres af amtsrådene, medens kommunalbestyrelsen meddeler godkendelse i de hyppigst forekommende sager og derfor i langt de fleste enkelt-sager.

Efter bestemmelsen i § 17 kan ministeren i konkrete sager af mere vidtrækkende betydning bestemme, at godkendelse skal meddeles af ham i stedet for amtsrådet eller kommunalbestyrelsen. Efter bestemmelserne i lovens kap. 9 er miljøstyrelsen anke-

instans for kommunalbestyrelsens og amtsrådets beslutninger. Dette betyder, at godkendelse vil kunne meddeles på 3 forskellige administrative niveauer. Man har i forbindelse med forslaget overvejet, hvorvidt en sådan ordning ville være den mest rationelle. Når man har valgt den foreslåede løsning, er det forudsat, at der gennem miljøstyrelsen ydes de forskellige myndigheder fornøden teknisk vejledning i forbindelse med en væsentlig del af godkendelsessagerne.

Efter fremsættelsen af nærværende lovforslag vil der blive ført forhandling med de kommunale organisationer med henblik på den nærmere tilrettelæggelse af godkendelsessagernes behandling. Ved lovforslagets genfremsættelse i folketingssamlingen 1972-73 vil bestemmelsen derfor muligvis være undergået en revision.

Ved udarbejdelsen af de i stk. 2 nævnte regler må der som nævnt indgå overvejelser over, hvorvidt der indgår mere komplicerede processer i virksomheden, således at bedømmelsen forudsætter en særlig sagkundskab. Der bør samtidig lægges vægt på, om de emissioner, der typisk er forbundet med den enkelte virksomhedskategori, uden større vanskeligheder vil kunne reguleres efter generelle regler, ligesom antallet af virksomheder indenfor den enkelte kategori må spille en rolle. Amtsrådet bør endvidere meddele godkendelsen i tilfælde, hvor emissionerne har en større geografisk rækkevidde, samt hvor kommunalbestyrelsen iøvrigt vil være mindre egnet til at træffe afgørelse, f. eks. fordi kommunalbestyrelsen selv er ansvarlig for virksomheden. Det sidstnævnte tilfælde har f. eks. betydning for vandrensningsanlæg og forbrændingsanstalter.

Når beslutningsmyndigheden herefter placeres hos de folkevalgte råd og ikke som hidtil hos særlige organer, hvor embedslægen enten var medlem eller blev indkaldt til møderne, har man fundet det fornødent at pålægge de kommunale råd at indhente en erklæring fra embedslægen, forinden godkendelse meddeles. Det forudsættes iøvrigt, at myndighederne i videst muligt omfang udnytter den forhåndenværende sagkundskab, og at der vil blive søgt etableret et samarbejde med arbejdstilsynet om dets medvirken ved behandling af sådanne sager.

Til § 17.

Lovforslaget bygger på, at godkendelsessager i første instans behandles af amtsrådet eller kommunalbestyrelsen. Efter bestemmelserne i forslagens kap. 9 kan afgørelserne påklages til miljøstyrelsen, medens påklage videre til ministeren er betinget af, at sagen er af principiel karakter eller af større betydning for miljøbeskyttelsen.